

Arrest

nr. 265 234 van 10 december 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 13 september 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 augustus 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart op 19 augustus 1992 geboren te zijn te Sirba (Soedan). Uw vader was Soedanees en uw moeder Tsjadisch. Uw vader overleed kort na uw geboorte en sinds u acht maanden oud was groeide u op in Tsjaad bij uw moeder. U woonde met haar in Tadorne, waar u geen onderwijs volgde. U hoedde dieren en werd hiervoor in natura betaald, waardoor u na enige tijd verschillende eigen dieren had. U zorgde tevens voor uw moeder, die blind is. Op 20 april 2012 kwamen enkele agenten naar uw erf, ze vroegen wiens land dit was en zeiden dat er een lijk gevonden was. U werd meteen in elkaar geslagen en kwam pas in het politiestation weer bij bewustzijn. U kreeg te horen dat u de familie van de overleden persoon geld diende te betalen, waarop u aangaf geen geld te hebben.

In het politiestation van Hajer Hadid werd u ongeveer zeven dagen vastgehouden. A., uw schoonbroer, kwam u bezoeken en hoorde van een soldaat dat u naar de gevangenis zou gebracht worden en nooit meer vrij zou komen als er geen oplossing werd gevonden. A. betaalde de soldaat om u vrij te laten en bracht u naar Abesha, van waar u meteen naar Libië doorreisde. U bleef twee jaar in Libië en vertrok er op 4 april 2014 richting Italië. Na vijf dagen in Italië kwam u toe in Frankrijk, van waaruit u naar het Verenigd Koninkrijk probeerde te raken. Sinds april of mei 2017 verbleef u in België, waar u uiteindelijk bescherming besloot te vragen. Op 6 juni 2019 verzocht u internationale bescherming bij de Belgische instanties.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelt vervolging te vrezen door de Tsjadische autoriteiten omdat u beschuldigd werd van de moord op een persoon die dood werd teruggevonden op uw erf (zie notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS (hierna NPO), p. 10-12).

*Vooreerst blijkt uit uw verklaringen dat u reeds in april 2014 in Europa toekwam en dat u jarenlang in Frankrijk verbleef vooraleer in 2017 definitief naar België te komen (zie NPO, p. 8, 9). Ook na uw aankomst in België in april of mei 2017, wachtte u nog ruim twee jaar vooraleer u (voor het eerst sinds u in Europa toekwam) internationale bescherming verzocht (NPO, p. 9). **Het feit dat u pas in juni 2019 bescherming vroeg, ruim twee jaar na uw aankomst in België en vijf jaar na uw aankomst in Europa, is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relateert als dusdanig de ernst van de door u beweerde ‘vrees voor vervolging’ of het ‘risico op het lijden van ernstige schade’.** Gevraagd waarom u in Frankrijk nooit bescherming vroeg, stelt u slechts dat u naar het Verenigd Koninkrijk wilde gaan en dat u niet in Frankrijk wilde blijven. U stelt verder dat België het enige land was waar u wilde blijven (NPO, p. 9, 10).*

Gevraagd waarom u dan in België nog zo lang wachtte om bescherming te vragen, stelt u slechts dat u voordien nooit over België gehoord had en dat men soms verkeerde keuzes kan maken, maar dat u uiteindelijk besloot in België te blijven (NPO, p. 10). Van een verzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid in zijn land van herkomst (NPO, p. 15), kan nochtans verwacht worden dat hij onmiddellijk na aankomst in een veilig land zal proberen zijn verblijf te regulariseren. Tevens kan verwacht worden dat hij de nodige informatie hieromtrent inwint. Dat u tijdens uw langdurig verblijf in Calais, Frankrijk en de pogingen het Verenigd Koninkrijk te bereiken, nooit hoorde over de mogelijkheid op het vaste land, in Frankrijk of elders, bescherming te vragen, is volstrekt ongeloofwaardig (NPO, p. 9). De vaststelling dat u dan na aankomst in België alsnog twee jaar wachtte vooraleer tot een verzoek om internationale bescherming over te gaan, doet dus reeds bij voorbaat vraagtekens rijzen bij uw beweerde nood aan bescherming.

Voorts blijken de verklaringen die u aflegde voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op belangrijke vlakken te verschillen van deze die u aflegde voor het CGVS.

Zo verklaarde u voor het CGVS dat u op 20 april 2012 gearresteerd werd nadat de politie diezelfde ochtend op de weg tussen Hajer Hadid en Abesha een overleden persoon had gevonden, die op uw land lag (NPO, p. 10, 11, 12). In het politiestation van Hajer Hadid werd u ongeveer zeven dagen vastgehouden (NPO, p. 12). A., uw schoonbroer, kwam u bezoeken en hoorde van een soldaat dat u naar de gevangenis zou gebracht worden en nooit meer vrij zou komen als er geen oplossing werd gevonden. A. betaalde de soldaat om u vrij te laten en bracht u naar Abesha, van waar u meteen naar Libië doorreisde. (NPO, p. 8, 11, 13.) U kwam eind april 2012 in Libië aan (NPO, p. 8, 9).

Voor de DVZ verklaarde u echter dat er op 3 oktober 2012 een zwaargewonde persoon uw boerderij binnenkwam en daar overleed. De politie zou u daarop beschuldigd hebben en voor 20 dagen vastgehouden hebben. Een tweede verdachte, genaamd H.H., zou nog steeds vastzitten en zijn arm zijn kwijtgespeeld door de foltering. (Zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ en aan u voorgelezen en door u ondertekend op 7/2/2020, pt. 3.1 en 3.5.)

Vooreerst valt op dat u bij DVZ spontaan verklaart dat er op 3 oktober 2012 een zwaargewond persoon naar uw boerderij kwam en daar overleed, terwijl u voor het CGVS verklaart dat er al op 20 april 2012 een lichaam op uw erf werd gevonden, van wie niet geweten was waar hij overleed. Nog daargelaten de vaststelling dat uw verklaringen over de overleden persoon zelf uiteenlopen, valt bovenal op dat de data waarop deze persoon gevonden zou zijn sterk verschillen. Volgens uw verklaringen voor het CGVS was u in april 2012 reeds in Libië (NPO, p. 8, 9), dus ruim voor het moment waarop de overleden persoon volgens uw verklaringen voor DVZ gevonden zou zijn. Ook de duur van uw verblijf op het politiekantoor verschilt drastisch.

Verder blijkt u voor het CGVS plots geen weet meer te hebben van de andere verdachte die u bij DVZ nog bij naam noemde. Gevraagd of er nog anderen verdacht werden van de moord op de gevonden persoon, verwijst u vaagweg naar de vier anderen met wie u in de auto naar het politiekantoor werd gebracht. Gevraagd of u ooit met zekerheid hoorde of er nog andere verdachten waren buiten u, stelde u niet zeker te zijn en herhaalde u dat u met niemand kon praten. Opnieuw gevraagd of u dan achteraf niets meer hoorde over andere verdachten, antwoordt u ontwijkend dat het u niet kon schelen op dat moment, omdat u verder wilde met uw leven. Voor de vierde keer gevraagd of u hoorde of er andere verdachten waren, ja dan nee, stelt u dat u het hen niet kon vragen, maar dat u denkt dat de vier personen die in de auto zaten toen u gearresteerd werd, om dezelfde reden gearresteerd werden. Gevraagd of u één van hun namen opving, stelt u dat u slechts met één verdachte kon praten, omdat hij vlakbij u zat. Hij heette A., maar u weet verder niets over hem. Over andere verdachten hoorde u niets. (NPO, p. 14.) Later in het onderhoud, gevraagd of de naam H.H. u iets zegt, stelt u dat u de naam kan herkennen, maar dat u het vergat. Erop gewezen dat u hem tijdens uw eerste interview noemde in verband met uw problemen, stelt u dat het moeilijk was om verstaan te worden tijdens het eerste interview, u verklaart te denken dat de tolk van Marokko kwam, waardoor er geen mogelijkheid zou zijn geweest om u verstaanbaar te maken.

Nochtans voerde u het gesprek met deze tolk van begin tot einde, zowel het gesprek over uw problemen in uw land van herkomst (zie vragenlijst CGVS in het administratief dossier) als het gesprek over uw persoonlijke achtergrond en uw reisweg (zie 'verklaring' DVZ, in het administratief dossier) zonder ook maar één keer aan te geven dat u problemen zou hebben zich verstaanbaar te maken. Beide keren werd het verslag van het interview aan u voorgelezen en door u ondertekend. Evenmin blijken er vertaalproblemen uit de inhoud van de verslagen, waaruit blijkt dat u de vragen kon verstaan en er pertinent kon op antwoorden. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat de verschillen tussen uw verklaringen voor het CGVS en voor de DVZ te wijten zijn aan vertaalproblemen. Bovendien verklaarde u expliciet dat u de tolk Arabisch goed kon verstaan en geen bezwaar te hebben tegen de tolk. U verklaarde bovendien expliciet dat u eventuele problemen met de verstaanbaarheid zou melden (zie document 'verklaring betreffende procedure' d.d. 7/2/2020, in het administratief dossier). De vaststelling dat u voor het CGVS in het geheel niet kan zeggen wie H.H. is, een persoon die u bij uw onderhoud op de DVZ nog noemde, kan bovendien op geen enkele manier verklaard worden door vertaalproblemen. Hoewel u aan het begin van het onderhoud voor het CGVS verklaarde een tolk Masalit te wensen, was u akkoord verder te gaan met de tolk Arabisch eens u begreep dat er geen tolk Masalit beschikbaar was (NPO, p. 3). Naderhand verklaarde u tot twee maal toe dat het onderhoud met de tolk goed verliep in het Arabisch (NPO, p. 10 en 16).

Verder is het zeer opvallend dat u, hoewel u voor DVZ nog verklaarde de doodstraf te zullen krijgen (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ, pt. 3.1), voor het CGVS geen idee blijkt te hebben over het verdere verloop van uw rechtszaak. Gevraagd of u weet of er uiteindelijk een rechtszaak was en of u of iemand anders uiteindelijk veroordeeld werd, stelt u er niets over gehoord te hebben en stelt u dat het u ook niet kan schelen. Gevraagd of u zich dan nooit probeerde te informeren over de vraag of er iemand veroordeeld of vrijgesproken werd, zodat u kon te weten komen of uw problemen nog actueel zijn, stelt u ontwijkend dat iedereen in de regio weet dat je zal sterven in de gevangenis als je wordt overgebracht naar Abesha. Gevraagd of u enige vermoedens of ideeën heeft over wat er gebeurde met de persoon die op uw land gevonden werd, stelt u dat u er niet meer mee te maken had en niet echt geïnteresseerd bent om er iets over te weten. Ook de naam van de persoon die op uw land gevonden werd heeft u niet onthouden. (NPO, p. 13, 14, 15)

Dergelijke desinteresse in het verdere verloop van uw problemen en uw concrete situatie in uw land van herkomst, doet verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u aangevoerde vrees voor vervolging.

Bij uw verklaringen voor het CGVS kunnen, ten overvloede, nog de volgende opmerkingen gemaakt worden. Zo bent u weinig coherent wat betreft het beslag dat gelegd werd op uw goederen. U stelt aanvankelijk dat u de helft van uw geld achterliet voor uw moeder en uw familie, terwijl de rest door de overheid in beslag werd genomen (NPO, p. 6). Later verklaart u echter dat ze naar uw huis gingen en al uw geld, uw kudde, afnamen en niets achter lieten voor u (NPO, p. 10). Gevraagd of ze al uw bezittingen afnamen, stelt u vervolgens dat ze u enkel één paard lieten (NPO, p. 11). U blijkt ook de grootste moeite te hebben te specificeren wanneer uw bezittingen (alles, of de helft, naargelang uw verklaringen) werden afgenomen. Desgevraagd ontwijkt u tot twee maal toe de vraag, om tot slot te stellen dat uw bezit begin mei in beslag werd genomen, vlak voor u met A. belde vanuit Libië. (NPO, p. 11.)

Met betrekking tot uw rit van bij u thuis naar het politiekantoor legt u eveneens incoherente verklaringen af. Zo stelt u aanvankelijk dat u nagenoeg meteen door de politie bewusteloos werd geslagen, nadat u zich identificeerde als eigenaar van het land waarop het lichaam gevonden werd. Toen u wakker werd was u reeds in het politiestation, waar u alleen werd vastgehouden. (NPO, p. 8, 10, 13.) Eigenaardig genoeg verklaart u later dat u wel degelijk wist dat er nog vier anderen in de auto zaten toen u de rit van uw huis naar Hajer Hadid maakte. U wist echter niet wat hun misdaad was, aangezien u niet met hen kon spreken. (NPO, p. 12.) Later stelt u echter te denken dat ze mogelijk ook in verband met de overleden persoon op uw erf werden gearresteerd, hoewel onduidelijk blijft waaruit u dit afleidt. U stelt nu ook dat u toch van één van hen de naam opving. (NPO, p. 14.) Dit alles is echter weinig coherent met uw eerdere verklaring dat u bewusteloos werd geslagen en pas in het politiekantoor (of de gevangenis, naargelang uw verklaringen) van Hajer Hadid wakker werd.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

U legt geen documenten voor die uw identiteit, nationaliteit of reisweg kunnen ondersteunen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Verzoekschrift

2. In een enig middel beroept verzoeker zich op de navolgende schendingen

"Schending van art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, artikel 48/3 en 48/4 en artikel 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling;

Schending van het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing ;

Schending van artikel 3 van het EVRM , Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden zoals gewijzigd door Protocol Nr. 11 met de aanvullende Protocollen Nrs. 1, 4, 6, 7, 12 en 13 en artikel 1 van de Conventie van Genève ;

Schending van Artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft".

Verzoeker geeft een theoretische toelichting inzake de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht en gaat in op artikel 4.1 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft.

Vervolgens onderbouwt verzoeker het middel als volgt:

"De bestreden beslissing is eigenlijk enkel gebaseerd op ongerijmdheden die de Commissaris Generaal meent te mogen afleiden uit de vergelijking van de verklaringen van de verzoekende partij en de informatie die het CGVS geraadpleegd heeft ;

De verzoekende partij laat vooreerst bemerken dat zij graag in haar moedertaal Masaliet had willen worden verhoord, daar waar zij zowel op het CGVS als op de DVZ in het Arabisch verhoord diende te worden, bij gebrek aan een tolk Masaliet.

De verzoekende partij heeft geen problemen willen maken, - ook omdat zij niemand kende die voor haar in Masaliet had kunnen vertalen, zoals haar voorgesteld werd, - doch dat zij thans van oordeel is dat zij niet goed begrepen werd tijdens haar verhoren.

Dat de verzoekende partij geen mogelijkheid heeft om tijdens het verhoor te "checken" of zij al dan niet goed verstaan werd, vermits ze de facto de taal van het verhoor niet machtigt... Dat verder nog dient te worden aangestipt dat de vertaling niet rechtstreeks van het Arabisch naar het Nederlands gebeurde, doch wel via het Engels.. .Daar waar de PO moest toegeven dat hij het Engels van de verzoekende partij niet goed verstond.

Dat niet kan worden uitgesloten dat deels van de verklaringen van de verzoekende partij omwille van de niet optimale vertaling verloren zijn gegaan.

De verzoekende partij is immers ook weinig geschoold en verward .Haar Arabisch is evenmin optimaal en eerder basiek.

De eerste beschouwing van het CGVS is dat de verzoekende partij reeds haar land in 2012 verlaten heeft, en sinds 2014 in Europa heeft vertoefd zonder er asiel te hebben aangevraagd en ook pas na twee jaar asiel in België heeft aangevraagd.

Dat het CGVS de situatie van de asielaanvragers in Calais in de gezegde periode geenszins onderzocht heeft, daar waar echter duidelijk blijkt dat de mensen in de JUNGLE waren geïnstalleerd met de hoop naar Groot Brittanië te gaan, zonder enige begeleiding.

Ter herinnering, weigerden de mensen die in Calais aan het wachten waren , asiel aan te vragen in Frankrijk en werd de druk gezet om hen toe te laten naar Groot - Brittanië te gaan...

De verzoekende partij was jong en onervaren en heeft gewoon de beweging gevolgd, één van de 7 à 10 000 vluchtelingen die daar op elkaar gestapeld leefden, in onbeschrijfelijke omstandigheden...

De verzoekende partij is door de ervaring zwaar geschokt en heeft nadien niet meteen begrepen dat de JUNGLE een "uitzondering " was ten aanzien van de normale onthaalomstandigheden.

Vandaar haar "wachttijd" alvorens over te gaan tot de asielaanvraag in België.

Het CGVS heeft met de concrete levensomstandigheden van de verzoekende partij helemaal geen rekening gehouden.

Verder stelt het CGVS enkele tegenstrijdigheden vast tussen de verklaringen op DVZ en op het CGVS;

De verzoekende partij wenst duidelijk te maken dat zij niet zeker is dat zij goed begrepen werd.

Dat zij in werkelijkheid helemaal geen weten had van de aanwezigheid van een lijk voor de autoriteiten haar van een moord kwamen beschuldigen.

Zij heeft het lijk niet ontdekt en weet niet of de man levend op haar grond was aangekomen en aldoor gestorven was, of hij reeds dood op haar grond afgezet wed of hij op haar grond vermoord werd...

Zij weet evenmin of de man werkelijk op haar grond gevonden werd of het de autoriteiten zijn die dat hebben uitgevonden om haar te kunnen beschuldigen en afpersen.

Op DVZ heeft zij die hypothesen naar voren gebracht... zonder te stellen dat dit met de werkelijkheid overeenkwam.

Op het CGVS kon zij duidelijkheid scheppen nopens het feit dat zij volledig onwetend was van de omstandigheden in dewelke de man omgekomen was. Zij heeft evengoed aangegeven dat zij niet zeker was of zij de enige beschuldigde was of indien andere mensen ook bij betrokken werden.

De verzoekende partij is een eenvoudige man die traagzaam redeneert en de elementen stilaan op een rij plaatst en dan tot een besluit komt, zonder verdere redenering. Zij volgt haar eigen logica.

Zij zag dat mensen gelijktijdig waren meegenomen en dat de politie bij hem kwam omwille van die overledene die op haar grond was gevonden geweest. Zij heeft niet eens overwogen dat die mensen die met haar weggevoerd waren, niet in verband met de zelfde feiten gearresteerd waren geweest.

Zij had evenmin de kans om met die mensen te spreken;

De verzoekende partij werd op het ogenblik van haar aanhouding zwaar geslagen en viel ter plaatse bewusteloos.

Zij heeft bij voorbeeld geen herinnering van de reactie van haar moeder toen zij meegenomen werd.

Zij is echter tijdens het vervoer naar het politiestation meermaals enkele minuten terug tot bewustzijn gekomen om opnieuw bewusteloos te vallen. Zij kwam volledig tot bewustzijn eenmaal aangekomen op het politiebureau. De verzoekende partij is ervan overtuigd dat zij in geval van terugkeer naar haar land , sowieso zal gedood worden.

Dat zij dat niet linkt aan één of ander rechtszaak die al dan niet aanhangig zou zijn, vermits zij sowieso ervan overtuigd is dat de mensen die haar aangehouden hebben haar aan vermoorden, met of zonder rechtszaak.

De verzoekende partij wenst hierbij te benadrukken dat de mannen die haar kwamen arresteren en haar van de moord meteen beschuldigden , haar hebben beschuldigd om haar te kunnen afpersen.

Dat de verzoekende partij hiervan destemeer van overtuigd is dat zij ook haar kudde in beslag hebben genomen, zonder enige rechtvaardiging ; het gaat de facto om een diefstal.

Dat het CGVS in dit verband geen enkele rekening gehouden heeft met de armoede van haar streek en de corruptie van de autoriteiten.

Dat in haar land en regio de verzoekende partij niet tussen de armste was in die zin dat zij eigenaar was van een kudde die haar toeliet te leven en haar moeder die blind was , te onderhouden.

De verzoekende partij heeft de indruk dat de autoriteiten haar hiervoor doelbewust hebben "uitgekozen" of van de gelegenheid hebben willen profiteren om haar te beschuldigen.

Dat het feit dat zij geen echte autochtoon was en een Masaliet was ziet zij als een bijkomende reden. Dat deze bijzondere armoede door de volgende persartikels aangetoond wordt, alsmede de gewelddaden die als gevolg van de extreme armoede waargenomen wordt CFR

[citeren van krantenartikelen]

Als eigenaar van een kudde, als zoon van een man van de Darfoer en een Malasiete vrouw uit Tsjaad die toch tot een zekere welvaart was gekomen, was de verzoekende partij een gemakkelijk doelwit voor de autoriteiten, een man die zeker benijd was ...

De spanningen in de Tsjaad zijn steeds heel sterk aanwezig en vinden ook hun oorsprong in het verleden, een verleden in de welke de vluchtelingen uit Soedan een belangrijke rol hebben gespeeld...Zoals het volgende persartikel er van getuigt.

CFR

[citeren van krantenartikelen]

Dat de situatie heden niet verbeterd is, integendeel...

De situatie is thans slechter nog in die zin dat ook het Noorden problemen kent op een ogenblik waar de macht van de President, "zoon van.." ook betwist wordt :

Cfr

[citeren van krantenartikelen]

Dat de situatie heel wat complexer is dan het CGVS die voorstelt.

De door het Commissariaat -Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen genomen beslissing is volledig op onjuiste motieven gesteund , bij gebreke aan een duidelijk onderzoek naar de ware toedracht van de zaak.

Het Commissariaat -Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen meent ten onrechte uit de feitelijke situatie zoals de Commissaris Generaal die interpreteert, te kunnen afleiden dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou dienen te hebben.

Dat het CVGS geen correcte inschatting maakt van het risico in geval van terugkeer, een risico dat uiteraard hoog staat gelet op die door het CGVS niet betwist wordt.

Dat zij verder in het kader van een gedwongen terugkeer, - en zij zal geenszins vrijwillig terugkeren-, geen enkele mogelijkheid heeft om aan controle te ontsnappen bij de grensovergang.

Zij beschikt immers over geen documenten en zou die moeten aanvragen...

Dat alles bewijst dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

AANGAANDE DE SUBSISIAIRE BESCHERMING

Het CG behandelt enkel de SB in het kader van artikel 48.4 C doch niet in het kader van artikel 48/4 b.

Het CGVS geeft echter geen enkele reden aan waarom in casu de SB bepaald bij artikel 48/4 b niet zou kunnen worden toegekend, gelet op het hoger beschreven profiel van verzoekende partij

Dat de beslissing van het CGVS bijgevolg de aangehaalde middelen schendt".

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn

verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

5. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

6. Inzake zijn "*wachttijd*" alvorens over te gaan tot een verzoek om internationale bescherming voert verzoeker aan dat verweerder de situatie van de asielaanvragers in Calais in de gezegde periode geenszins onderzocht heeft en dat duidelijk blijkt dat de mensen in de "*jungle*" waren geïnstalleerd met de hoop naar Groot-Brittannië te gaan, zonder enige begeleiding. Verzoeker wijst erop dat hij jong en onervaren was, deze beweging gewoon heeft gevolgd en dat hij nadien niet meteen begrepen heeft dat de "*jungle*" een "*uitzondering*" was ten aanzien van de normale onthaalomstandigheden.

Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen.

Dat verzoeker naliet dit te doen en gedurende jaren (in Frankrijk van 2014 tot 2017; in België van 2017 tot het verzoek in juni 2019) talmde alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid. Verzoeker kan zijn jarenlang wachten om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen niet verschonen door de verwijzing naar zijn ervaringen in Calais, zijn jonge leeftijd en gebrek aan ervaring. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangestipt is niet aannemelijk dat verzoeker tijdens zijn langdurig verblijf in Calais en de pogingen het Verenigd Koninkrijk te bereiken nooit hoorde over de mogelijkheid om in Europa (in Frankrijk of elders) bescherming te vragen. Bovendien kunnen verzoekers ervaringen in Calais niet verschonen dat verzoeker vervolgens na aankomst in België alsnog twee jaar wachtte alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Voorstaande vaststelling is een duidelijke tegenindicatie voor verzoekers voorgehouden vrees.

7. Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen bij de DVZ en het CGVS te wijten zijn aan de taal waarin de gehoren plaatsvonden. Verzoeker wijst erop dat hij graag in zijn moedertaal, het Masaliet, had willen verhoord worden, maar dat de interviews doorgingen in het Arabisch. Daarnaast merkt hij op dat de vertaling niet rechtstreeks van het Arabisch naar het Nederlands gebeurde, maar via het Engels, alsook dat de *protection officer* moest toegeven dat hij het Engels van verzoeker niet goed verstond.

Vooreerst blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker bij het indienen van zijn verzoek op de DVZ en in overeenstemming met artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet om de bijstand van een tolk Arabisch verzocht heeft.

Wat betreft verzoekers interviews bij de DVZ ("*vragenlijst CGVS*" en "*verklaring DVZ*"), die plaatsvonden in het bijzijn van een tolk Arabisch (i) verklaarde verzoeker aangaande het Arabisch dat hij deze taal voldoende beheerst om de problemen die geleid hebben tot zijn vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden ("*verklaring betreffende procedure*" van 7 februari 2020); (ii) heeft verzoeker op geen enkel moment tijdens deze gehoren voor de DVZ aangegeven dat hij problemen had zich verstaanbaar te maken, niettemin hij uitdrukkelijk had aangegeven dat hij eventuele problemen met de verstaanbaarheid zou melden ("*verklaring betreffende procedure*" van 7 februari 2020); (iii) verklaarde verzoeker expliciet dat hij de tolk Arabisch goed kon verstaan en geen bezwaar had tegen de tolk ("*verklaring betreffende procedure*" van 7 februari 2020); (iv) heeft verzoeker de verslagen van beide interviews, die aan hem werden voorgelezen in het Arabisch, ondertekend; (v) kunnen uit de inhoud van de verslagen geen vertaalproblemen blijken.

Aan het einde van het gehoor bij de DVZ uitte verzoeker de wens om het volgende onderhoud met een tolk Masalit te laten plaatsvinden ("vragenlijst CGVS", vraag 3.6).

Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud van 28 januari 2021 (hierna: notities van het persoonlijk onderhoud) maakte verzoeker bezwaar tegen de tolk Arabisch en stelde hij een tolk Masalit te willen. Hierop legde de *protection officer* uit dat er geen tolk Masalit beschikbaar was en dat het gehoor enkel kon doorgaan met de tolk Arabisch-Engels, een tolk die overigens uit dezelfde regio in Afrika kwam als verzoeker. Verzoeker werd tevens de optie geboden om zelf in een tolk Masalit te voorzien. Verzoekers advocaat opperde om het onderhoud te laten plaatsvinden met de tolk Arabisch-Engels, indien er zich geen problemen voordeden. Uiteindelijk werd besloten het onderhoud verder te zetten met de tolk Arabisch-Engels en werd verzoeker erop gewezen eventuele problemen te signaleren (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). Gedurende het verloop van verzoekers onderhoud werden geen moeilijkheden gemeld, noch door verzoeker of zijn advocaat, noch door de tolk of de *protection officer*, waardoor redelijkerwijs kan worden aangenomen dat de communicatie van de verklaringen op betrouwbare wijze is verlopen. Na afloop van het persoonlijk onderhoud bevestigde verzoeker dat hij de vragen heeft verstaan en dat de communicatie in het Arabisch met de tolk goed verlopen is ("*Kon u mijn vragen verstaan?*", "*Ja, ik verstond de vragen. [...]*", "*U sprak Arabisch met de tolk, hoe ging dat uiteindelijk?*", "*Het was ok. Het was allemaal goed.*", notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16).

Aldus kan worden vastgesteld dat de informatie en verklaringen verkregen tijdens het procedureverloop voor de DVZ evenals in het kader van verzoekers onderhoud op het CGVS betrouwbaar zijn en in aanmerking kunnen worden genomen voor wat betreft de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

De vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen derhalve niet worden gerechtvaardigd door voorgehouden doch geenszins aangetoonde taalproblemen.

8. De Raad sluit zich na kennisneming van de elementen in het dossier aan bij de vaststellingen van verweerder. Dienvolgens blijkt:

- verzoeker verklaarde voor de DVZ dat er op 3 oktober 2012 een zwaargewond persoon naar zijn boerderij kwam en daar overleed, terwijl hij bij het CGVS liet optekenen dat er al op 20 april 2012 een lichaam op zijn erf gevonden werd, van wie niet geweten was waar hij overleed, alsook dat verzoeker in april 2012 reeds in Libië was;
- ook verzoekers verklaringen aangaande de duur van zijn verblijf op het politiekantoor waren bij de DVZ verschillend aan deze bij het CGVS (20 dan wel 7 dagen);
- hoewel verzoeker voor de DVZ nog aangaf dat er een tweede verdachte, H.H., was, die nog steeds zou vastzitten en zijn arm verloren was door de foltering, bleek verzoeker bij de DVZ geen weet meer te hebben van deze tweede verdachte;
- verzoeker stelde bij de DVZ nog dat hij de doodstraf zou krijgen, terwijl hij blijkens zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS geen idee had over het verdere verloop van zijn rechtszaak;
- verzoeker vertoont een opmerkelijke desinteresse in het verdere verloop van zijn problemen en situatie in zijn land van herkomst;
- verzoeker legt incoherente en vage verklaringen af aangaande de beslaglegging op zijn goederen, met name welke goederen precies in beslag werden genomen en wanneer dit gebeurde;
- ook bleek verzoeker niet in staat de rit van bij hem thuis naar het politiekantoor eenduidig toe te lichten.

De Raad stelt bijgevolg vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die de pertinente motieven in de bestreden beslissing kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in het vluchtrelaas, het bevestigen van één van de uiteenlopende versies van zijn verklaringen omtrent het lijk dat op zijn erf zou gevonden zijn, het herhalen en verduidelijken van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het doen van ongestaafde *post factum* toevoegingen ter weerlegging van vastgestelde ongeloofwaardigheden (met name dat verzoeker bewusteloos zou zijn geslagen op het ogenblik van zijn aanhouding; dat de corrupte autoriteiten hem beschuldigden om hem te kunnen afpersen), het poneren van een vermoeden van een vrees voor vervolging op basis van algemene landeninformatie inzake armoede en geweld in zijn regio van herkomst en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door verweerder. Dit kan bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht. Verzoeker slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

9. De door verzoeker in het verzoekschrift geciteerde informatie vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

10. Tot slot kan worden opgemerkt dat verzoeker geen enkel document ter staving van zijn asielrelaas bijbrengt, noch op het CGVS, noch in het kader van onderhavige beroepsprocedure. Verzoeker brengt evenmin een begin van bewijs bij ter staving van zijn voorgehouden identiteit en herkomst en evenmin aangaande zijn voorgehouden reisweg naar België.

11. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

12. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS